

Wakayama - cánh cửa đến với thế giới mới

Lê Ngọc Quỳnh Như

Lưu học sinh nghiên cứu sinh ngôn ngữ và văn hóa Nhật Bản Việt Nam

Bắt đầu từ tháng 9 năm 2017, cuộc đời sinh viên của tôi mở ra một trang mới. Tôi nhận được học bổng du học 1 năm ở trường đại học Wakayama thuộc tỉnh Wakayama, Nhật Bản, với tư cách là một du học sinh nghiên cứu tiếng Nhật và văn hoá Nhật Bản. Trước khi đặt chân đến Wakayama, tôi nghĩ hầu hết du học sinh ở đây ai cũng có suy nghĩ giống tôi. Đó là những câu hỏi như: “Wakayama ở đâu?”, “Ở gần Tokyo hay nằm ở vùng nào của Nhật Bản nhỉ?”,... Và khi tôi bước đến vùng đất tuyệt vời Wakayama này, tôi đã rất ngạc nhiên. Đó là bởi vì chất “nông thôn” của thành phố Wakayama này. Từ nhỏ đến giờ, tôi sinh ra ở thành phố khá lớn với dân số hơn 8 triệu dân có tên gọi là thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam. Vì thế đối với tôi khi nhắc đến tên của những đất nước phát triển như là Nhật Bản, cụ thể hơn tôi muốn nói ở đây là những tỉnh thành của Nhật Bản thì tôi cho rằng dù đó có là vùng nông thôn, vùng quê đi chăng nữa, nó vẫn hiện đại và phát triển hơn nhiều so với nơi tôi đã sinh ra và lớn lên - một thành phố ở một đất nước chỉ đang trên đà phát triển. Tuy nhiên khi tôi đến Wakayama tôi không thể tìm thấy một chiếc tàu điện ngầm cũng như một tòa nhà cao chọc trời nào như tôi vẫn thường nghĩ. Không những thế, khoảng 7 giờ tối, nếu như ở thành phố Hồ Chí Minh mọi người ra đường đi chơi, đi ăn uống thì ngay tại thành phố Wakayama này ở ngoài đường không có một bóng người đi bộ, hàng quán đều chuẩn bị đóng cửa. Những ấn tượng của tôi từ ban đầu đối với thành phố Wakayama đã hoàn toàn thay đổi 180 độ kể từ sau những ngày tháng tôi học tập và sinh hoạt ở nơi đây. Điều gì đã tác động làm thay đổi suy nghĩ của tôi như vậy.

Trước tiên tôi xin kể về điều mà tôi đã cảm nhận được. Mỗi ngày tôi đi học đến trường, tôi học được rất nhiều điều hay mà những người thầy giáo, cô giáo người Nhật dạy cho tôi. Không những thế, tôi còn được truyền đạt rất nhiều điều hay để phục vụ cho cuộc sống du học sinh của tôi nữa. Không biết từ lúc nào tôi nhận ra rằng giáo viên là một công việc không chỉ cung cấp tri thức cho học sinh mà còn là một thiên chức giúp nuôi dưỡng tâm hồn học sinh chúng tôi nữa. Đúng thật là như vậy. Thầy cô ở đại học Wakayama thật sự rất tận tâm với nghề và luôn đặt nhiệm vụ giúp đỡ, chỉ bảo du học sinh chúng tôi lên hàng đầu. Một du học sinh như tôi luôn lo lắng về mọi mặt nhưng khi tiếp xúc với thầy cô giáo nơi đây thì tôi cảm nhận như mình vừa gặp được những thiên sứ ở Wakayama vậy.

Đó là những gì tôi thấy và cảm nhận được khi được học tập ở ngôi trường mang tên Wakayama này. Không những thế, về khía cạnh cuộc sống sinh hoạt hằng ngày tôi còn nhận được rất nhiều sự giúp đỡ, bảo ban từ những người dân địa phương nơi đây, những người có tấm lòng bao dung, ấm áp mà chúng tôi gọi bằng “okasan” (okasan nghĩa

là mẹ, nhưng ở đây hàm ý cách gọi thân mật). Từ khi tôi chào đời đến lúc trước khi du học tại đây, tôi chưa bao giờ rời xa vòng tay của ba mẹ một phút giây nào. Vì vậy, kể từ khi qua đến Nhật, tôi cảm thấy thiếu tự tin nên lo lắng đủ điều. Những lúc như thế, tôi rất buồn, nhưng “okasan” đã động viên tôi rằng: “Quyñnh Như không có một mình đâu. Xung quanh Quyñnh Như có rất nhiều “okasan” ở đây cơ mà. “Okasan” sẽ luôn tìm cách giúp đỡ Quyñnh Như hết mình. Nhưng Quyñnh Như cũng phải cố gắng vì “okasan” đấy nhé!” Vài lời động viên rất ngắn và giản đơn thế thôi nhưng chất chứa biết bao nhiêu tình cảm và tấm lòng của “okasan” .

Cuối cùng, tôi kể về trải nghiệm của bản thân. Vào đầu tháng 6/2018, thời tiết bắt đầu thay đổi, độ ẩm tăng cao hơn. Chính vì thế da tôi bị mẫn cảm và nổi đỏ, ngứa rất. Tôi rất buồn và không biết phải làm sao. Buồn nhất là vì cảm thấy cuộc sống du học sinh của mình tại sao lại gặp những chuyện không may mắn như vậy. Và rồi tôi đến lớp không muốn học hay thậm chí trò chuyện với bạn bè xung quanh. Hôm ấy tiết học kết thúc cô nhẹ nhàng bước gần chỗ tôi rồi hỏi: “Con dạo này có chuyện gì mà trông con buồn vậy? Con có thể kể cô nghe được không? Biết đâu cô có thể giúp được gì cho con.” bằng những lời nói và giọng điệu rất nhẹ nhàng đó thôi nhưng làm tôi cảm thấy ấm lòng đến nhường nào.

Một lần nọ, tôi bị sốt cao vì không hợp môi trường mới bên này. Tôi không có thuốc và cũng không có đủ sức để tự mình đi đến bệnh viện. Nhưng vì không biết làm thế nào tôi đã gọi điện hỏi “okasan” về chỗ bệnh viện tốt cũng như chỗ bán thuốc. “Okasan” liền lập tức chạy đến nhà tôi và chở tôi đến tận bệnh viện để khám bác sĩ. Những lúc đó, tôi cảm thấy cảm động vô cùng. Mọi bệnh tật trong tôi dường như gần tan biến, mà thay vào đó là hạnh phúc vì cuộc sống này luôn có những người giúp đỡ lẫn nhau. Những người thầy, người cô, “okasan” ở đây đã làm tôi cảm nhận về một đất nước, con người ở đây thật ấm áp. Họ sẵn sàng giúp đỡ những người không cùng quốc tịch như chúng tôi, phải chăng họ muốn truyền lửa, tình cảm cho chúng tôi để chúng tôi tiếp tục nuôi dưỡng và truyền lại cho những thế hệ khác. Tôi không biết chắc nữa nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ những người xung quanh như cách mà tôi đang được tiếp đãi bây giờ.

Cuối cùng, tôi xin gửi lời cảm ơn đến những người thầy, cô cũng như những người bạn luôn giúp đỡ, chia sẻ cùng tôi trong suốt quãng thời gian vừa qua. Chỉ còn vài tháng nữa thôi là tôi kết thúc chương trình du học 1 năm này, tôi mong rằng sau này sẽ được gặp lại tất cả mọi người và lúc đó tôi sẽ gửi lời cảm ơn rằng: “Thành công của tôi có được ngày hôm nay là nhờ sự giúp đỡ của thầy cô và bạn bè” .